

Hoewel de term 'breed offensief' het beeld oproept van de spreekwoordelijke olifant in de porseleinkast, kleeft aan dit voorstel een belangrijk constructief aspect, namelijk dat bij de totstandkoming ervan ervaringsdeskundigen zijn betrokken.

Bouw dit uit, want meten is weten. Het is in de weerbarstige werkelijkheid nu eenmaal niet mogelijk je doelen te bereiken zonder fijnmazig te toetsen en bij te sturen. Richt een digitaal volgsysteem in waarin de cliënt zelf, de gemeente, het UWV et cetera elk hun licht laten schijnen op de vraag waarom het in het individuele geval niet lukt bepaalde doelen te bereiken, wat die doelen precies zijn en wat er moet en kan gebeuren om de zaak een positieve wending te geven. Documenteer alle details van het overleg, dus alle correspondentie en officiële gesprekken (schriftelijke samenvatting inclusief gemaakte afspraken, maar ook geluidsopnames als niemand daar moeite mee heeft). Laat de cliënt een dagboek in telegramstijl bijhouden van alles wat de cliënt relevant lijkt en betrek die notities in het overleg. Stel een individueel stappenplan inclusief mijlpalen en tijdpad op dat volgens alle partijen haalbaar en ambitieus genoeg is. Stel dat plan zo vaak als nodig bij en documenteer de opvolgende versies en de reden van bijstellen.

Verzamel de informatie niet alleen, leer er ook van. (Werk "evidence based".) In het individuele dossier: houd van tijd tot tijd de plannen en de realiteit naast elkaar, om steeds beter te kunnen inschatten welke doelen realistisch zijn en welke niet. Leg in de nieuwe plannen het zwaartepunt bij de doelen die blijken het waarnemingsmateriaal het kansrijkst zijn. Laat in hardnekkige gevallen een onafhankelijke, externe partij met frisse blik meekijken. Collectief: laat van tijd tot tijd een onafhankelijke, externe partij analyseren wat in (een steekproef van) al het verzamelde waarnemingsmateriaal over alle cliënten de belangrijkste succesfactoren en belemmeringen zijn en stel waar mogelijk het beleid daarop aan.

Een dergelijk diepgaand terugkoppelingsmechanisme is in mijn ogen essentieel om in de weerbarstige werkelijkheid je doelen te bereiken. Maar er is nog iets nodig: visie. Wat wil je eigenlijk met de P-wet bereiken, anders dan luchtkastelen bouwen?

Hoofddoel lijkt mij te komen tot een zo eerlijk mogelijke verdeling van lusten en lasten. In het bijzonder moet iedereen die het maximale doet wat in redelijkheid van de persoon gevraagd kan worden, het minimumloon dat hoort bij een betaalde voltijdsbaan kunnen ontvangen, zelfs als die maximale inspanning (nog) niet tot een (betaalde) (voltijds)baan heeft geleid. De P-wet in zijn huidige vorm maakt dit niet waar.

Ook als de kruitdampen van het brede offensief zijn opgetrokken, blijven er immers nog allerlei scenario's over waarin mensen simpelweg niet de mogelijkheid hebben om tot een volwaardig inkomen op te klimmen en dus in feite gestraft worden voor de pech in hun leven. Ook daarom pleit ik voor een volgsysteem, om op basis van de in het individuele dossier opgestapelde documentatie in individuele gevallen te kunnen zeggen "Je hebt puur door factoren buiten jouw macht (nog) niet de mogelijkheid om tot een volwaardig inkomen op te klimmen. We willen je niet straffen voor de pech in je leven. Daarom heb je alsnog recht op een uitkering ter hoogte van (of aanvullend tot) 100% minimumloon". Een dergelijke pardonregeling zou de P-wet een stuk menselijker maken.